

[Justitsministeren.]

kørerne, der overtræder bestemmelserne.

Jeg er imidlertid villig til at overveje, om det eventuelt skulle være hensigtsmæssigt at søge restriktionerne bekendtgjort også på anden måde, eventuelt ved skiltning.

Det ærede medlem kom med en bemærkning om knallerterne. Det forekommer mig, at politiet under udøvelse af færdselskontrollen er opmærksom også på knallertkørernes opførsel i den ene eller den anden retning og søger at skride ind, hvor det er muligt, men jeg tør måske sige, at opgaven vanskeliggøres derved, at politiet har meget andet at gøre, og at politistyrken efter mit skøn reelt er for lille.

Det ærede medlems tanke om i stedet for et progressivt bødesystem at gå over til en fast, lille bøde rejser så mange problemer, at jeg slet ikke tør kaste mig ud i det, kun sige, at jeg er meget betænkelig.

Adolph Sørensen: Jeg takker den højtærede justitsminister for det imødekomende svar, der for så vidt indeholdt et tilsagn om at ville ændre den uheldige praksis, der har givet anledning til forvirringen i parkeringsjunglen, nemlig at der nogle steder, de fleste steder, er skilte, medens der andre steder ikke er det.

Spørgsmålet om den faste bøde kontra den progressive er det vel ikke stedet eller tiden at drøfte her, men jeg har villet pege på dette forhold, fordi det kan virke meget uheldigt.

I øvrigt takker jeg ministeren for det villige svar.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Da jeg er forsigtig næsten indtil overdrivelse, vil jeg gerne sige til det ærede medlem, at jeg ikke gav noget ubetinget 100 pct.s tilsagn, men jeg sagde, som alle ministre siger, når de ikke ved, hvad de skal gøre: jeg skal overveje.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *O. Mathiasen* til undervisningsministeren:

„Kan ministeren oplyse, hvorfor Kampagnen mod Atomvåben har fået afslag på en anmodning om et besøg på Risø?“

O. Mathiasen: Grunden til, at jeg har stillet den højtærede undervisningsminister mit spørgsmål, er, at jeg er blevet bekendt med, at Kampagnen mod Atomvåben har fået afslag på en anmodning om tilladelse til at besøge atomstationen Risø, et afslag, som Kampagnen finder både uforklarligt og beklageligt og urimeligt, en opfattelse, som jeg selv ganske deler.

Jeg tror, det erkendes fra mange sider, formentlig også her i tinget, at Kampagnen mod Atomvåben i sin korte levetid har udført et stykke arbejde, der i al fald i visse kredse har vundet respekt og anerkendelse. Kampagnen har gjort et godt stykke arbejde for at vække opmærksomhed om hele atomproblemet for at sætte det under debat, specielt Danmarks stillingtagen til spørgsmålet om placering af atomvåben på dansk grund.

Dette arbejde er gjort på flere forskellige områder. Der er arrangeret en række atomprotestmarcher, som har samlet en tusindtallig skare af unge, og der er holdt en lang række møder og studiekredse, hvor atomproblemerne er blevet drøftet både sagligt og dygtigt. Jeg behøver blot at nævne det absolut positive kæmpemøde, der blev holdt på FN-dagen forleden på Rådhuspladsen, et møde, der efter politiets og pressens oplysninger havde samlet ca. 10.000 deltagere, selv om pressens radioavis reducerede antallet til 2.000. Derudover har Kampagnen — det er det vigtigste efter min mening — udgivet og udsendt og uddelt en mængde oplysende tryksager, som klart påviser, hvilke frygtelige konsekvenser det vil få for vort eget land og for hele menneskeheden, hvis atomkræfterne slippes løs over den arme menneskehed.

Man kan være uenig med hensyn til, hvilken betydning dette arbejde har og har haft, men jeg tror, at mange borgere i dette land har lagt sig de ord på sinde, som „Dråben“ engang skrev i Politiken om atommarcherne. Jeg tillader mig med den højtærede formands tilladelse at citere:

„Måske skulle de bedagede skeptikere på fortovet alligevel slutte op og danne bagtröp. Det er trods alt — hvor gribende småt og naivt det end kan forekomme — en stormagt, som går der, den eneste, det er værd at regne med, og den eneste, vi burde tro på — fremtiden.“